

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P D H N**, so sídlom N, okres P, zastúpeného JUDr. J H, advokátom so sídlom v P, proti žalovanej **S E P S, a.s.**, so sídlom v B, IČO: X, o **zaplatenie 183 872 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 5 C 2/2000, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. septembra 2007, sp. zn. 17 Co 63/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa v konaní domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu titulom náhrady škody 183 872 Sk s príslušenstvom. Na odôvodnenie žaloby uviedol, že uvedená škoda mu vznikla v súvislosti so sťaženým obrábaním pozemkov v dôsledku umiestnenia elektrických rozvodov (stožiarov) na pozemkoch, ktoré žalobca užíva a tieto rozvody sú prekážkou riadneho užívania týchto pozemkov, ich obrábanie vyžaduje náklad prevyšujúci obvyklé náklady spojené s užívaním a obrábaním pôdy (znižuje jej výnos) a titulom neobrobenej pôdy dochádza na tejto pôde k zníženiu úrody. Škodu požadoval za roky 1996 a 1997. Neskôr v konaní žalobca žalovaný nárok kvalifikoval ako nárok na náhradu škody podľa § 28 zákona č. 79/1957 Zb. o výrobe, rozvode a spotrebe elektriny v platnom znení (ďalej len „elektrizačného zákon“) ako aj podľa § 420a ods. 2 písm. c/ Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v uvedenom prípade ide o objektívnu zodpovednosť, v ktorej nie je potrebné skúmať protiprávny úkon na strane žalovanej, nakoľko samotná existencia stožiarov a škoda, ktorá vznikla žalobcovi a ktorej výška bola určená doloženým znaleckým posudkom, napĺňa všetky znaky tejto objektívnej zodpovednosti.

Žalovaná namietala, že uplatnené nároky je možné posudzovať len podľa elektrizačného zákona ako škodu, ktorá vznikla z podstatného obmedzenia užívania nehnuteľností (§ 22 elektrizačného zákona), v ktorom prípade ide o lex specialis k § 420 a ods. 2 písm. c/ Občianskeho zákonníka. Uviedla, že pre uvedený nárok je aktuálna zodpovednosť za škodu podľa § 28 elektrizačného zákona, v súvislosti s ktorou je ustanovená prekluzívna lehota, v rámci ktorej však žalobca svoj nárok neuplatnil. Nakoľko v predmetnej veci nie je daný základ nároku žalobcu, mala za to, že nie je potrebné dokazovať jeho výšku a žalobu navrhla zamietnuť.

Okresný súd Prievidza rozsudkom z 2. marca 1999 č.k. 5 C 255/1998-19 žalobu zamietol a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania. V odôvodnení rozsudku vyslovil názor, že vec nemožno kvalifikovať podľa ustanovenia § 420a ods. 2 písm. c/ Občianskeho zákonníka, pretože sa nejedná o následky konkrétnej jednorazovej alebo v určitom časovom intervale opakovanej činnosti, a pokiaľ by išlo o jednorazovú náhradu škody podľa ustanovenia § 22 zákona elektrizačného zákona, nárok by bol prekludovaný (§ 28 ods. 2 elektrizačného zákona). Vzhľadom k tomu, že nárok žalobcu neobstojí, netrval ani na jeho spresnení a ani na špecifikovaní výšky škody za obdobia v rokoch 1996, 1997.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 23. septembra 1999 sp. zn. 17 Co 198/1999: 1. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, 2. žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a 3. vyslovil prípustnosť dovolania proti svojmu rozhodnutiu, lebo podľa jeho názoru ide o vec zásadného právneho významu. Výrok vo veci samej odôvodnil správnosťou skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil tým, že žalovaná mala v odvolacom konaní úspech a náhrada trov tohto konania by jej patrila (§ 142 ods. 1 O.s.p. v súvislosti s § 224 ods. 1 O.s.p.), avšak nakoľko jej preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a ich náhradu ani neuplatnila, súd jej ich náhradu nepriznal. Odvolací súd proti tomuto rozsudku pripustil dovolanie v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p., pričom za otázku zásadného právneho významu považoval 1. otázku právomoci súdu v danej veci a 2. otázku, *„či trvale existujúcou prevádzkovou činnosťou žalovanej nedochádza ku konkrétnym škodám prejavujúcim sa nielen obmedzením užívania určitého priestoru, ale aj vykladaním hmotných a peniazmi vyjadriteľných nákladov na udržiavanie tohto využiteľného priestoru.“*

Na základe dovolania žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 27. júna 2000 sp. zn. 2 Cdo 11/2000 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 23. septembra 1999 sp. zn. 17 Co 198/1999 a rozsudok Okresného súdu Prievidza z 2. marca 1999 č.k. 5 C 255/1998-19 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd uviedol, že odvolací súd otázku právomoci súdu v danej veci vyriešil správne a nepochybil, keď vec prejednal a meritórne rozhodol. Pokiaľ však ide o nastolenú otázku, či trvale existujúcou prevádzkovou činnosťou žalovanej nedochádza ku konkrétnym škodám prejavujúcim sa obmedzením užívania určitého priestoru a vykladaním nákladov na udržiavanie tohto využiteľného priestoru, dovolací súd označil právny názor odvolacieho súdu za nesprávny. Mal za to, že z toho, ako žalobca uplatňuje svoj nárok (domáhajúc sa náhrady škody, ktorá mu vznikla v súvislosti s ničením buriny rastúcej na pozemkoch, kde sú umiestnené elektrické rozvody, s obtiažnejším obrábaním týchto pozemkov a s nižšou úrodou na týchto pozemkoch), zatiaľ nemožno jednoznačne vyvodit', či sa žalobca domáha jednorazovej náhrady podľa § 22 ods. 2 elektrizačného zákona (ktorá sa prekluduje po uplynutí troch mesiacov odo dňa, keď sa dielo uviedlo do trvalej prevádzky), alebo náhrady podľa § 28 elektrizačného zákona, a preto z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvého stupňa zrušil (§ 243b ods. 1 a 2 O.s.p.) a vec vrátil Okresnému súdu Prievidza na ďalšie konanie s tým, že uvedený prvostupňový súd vyzve žalobcu na riadnu špecifikáciu uplatneného nároku, z ktorej bude zrejmé, aká konkrétna škoda žalobcovi vznikla, pretože iba tak môže posúdiť charakter náhrady a následne i to, či sú splnené predpoklady zodpovednosti žalovanej podľa § 28 elektrizačného zákona, ktorými sú 1. existencia prevádzky 2. skutočná škoda 3. príčinná súvislosť medzi nimi.

Okresný súd Prievidza rozsudkom z 25. marca 2004 č.k. 5 C 2/2000-121 žalobu zamietol a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania. V odôvodnení rozsudku vyslovil názor, že nárok žalobcu je z hľadiska § 28 ods. 2 elektrizačného zákona prekludovaný, uvedené zákonné ustanovenie je lex specialis k ustanoveniu § 420a ods. 2 Občianskeho zákonníka a vec treba posudzovať podľa § 28 ods. 2 elektrizačného zákona. Nakoľko žalobca nedodrжал lehotu na uplatnenie práva na náhradu škody v zmysle § 28 ods. 2 elektrizačného zákona, jeho nárok zanikol.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne rozhodnutím z 5. marca 2005 sp. zn. 5 Co 81/2004 rozsudok Okresného súdu Prievidza z 25. marca 2004 č.k. 5 C 2/2000-121 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Mal za to, že súd prvého stupňa má svoje konanie

zamerat' na zistenie, či právomoc vyplývajúca z § 28 ods. 2 elektrizačného zákona a tým aj povinnosť podania žiadosti o náhradu škody prešla alebo neprešla na iný správny orgán.

Okresný súd Prievidza medzitýmny rozsudkom z 18. januára 2007 č.k. 5 C 2/2000-193 rozhodol, že základ nároku žalobcu nie je daný. V odôvodnení uviedol, že nárok žalobcu bolo treba posudzovať v zmysle § 28 ods. 1, 2 elektrizačného zákona, ktoré zákonné ustanovenie predstavuje *lex specialis* k § 420 a ods. 2 písm. c/ Občianskeho zákonníka ako *lex generalis*, podľa ktorého tento druh náhrady škody je spojený s právnou úpravou vecného bremena (§ 22 elektrizačného zákona) a podľa ktorého vzniklo žalovanej oprávnenie prevádzkovať na cudzích nehnuteľnostiach elektrické vedenie a povinnosť žalobcu trpieť výkon tohto oprávnenia viazaného na nehnuteľnosti. Právo na náhradu škody si žalobca mohol uplatniť v zmysle § 28 ods. 2 elektrizačného zákona na súde, nakoľko po zrušení okresných národných výborov pri reforme miestnej štátnej správy v roku 1990 kompetencia výkonného orgánu ONV vo veci náhrady škody neprešla na iný správny orgán. Po uplynutí šesťmesačnej prekluzívnej lehoty odo dňa vzniku škody v zmysle vyššie uvedeného *lex specialis* žalobca stratil právo domáhať sa náhrady škody. Nakoľko žalobca svoju žalobu podal až v roku 1998, kde si uplatnil náhradu škody za obdobie rokov 1996 a 1997, teda po uplynutí šesťmesačnej prekluzívnej lehoty (§ 28 ods. 1, 2 elektrizačného zákona), prvostupňový súd rozhodol, že základ nároku žalobcu na náhradu škody nie je daný.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 25. septembra 2007 sp. zn. 17 Co 63/2007 medzitýmny rozsudok Okresného súdu Prievidza z 18. januára 2007 č.k. 5 C 2/2000-193 potvrdil, stotožňujúc sa s právnym názorom súdu prvého stupňa.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Opodstatnenosť svojho opravného prostriedku vyvodzoval z toho, že odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a sudy nižších stupňov sa neriadili právnym názorom dovolacieho súdu. Mal za to, že ustanovenia § 22 a § 28 elektrizačného zákona sú v rozpore so zásadami tržnej ekonomiky a s článkom 55 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý stanovuje, že hospodárstvo Slovenskej republiky sa zakladá na princípoch trhovej ekonomiky a Slovenská republika chráni a podporuje hospodársku súťaž. Ďalej uviedol, že v konaniach svoj nárok uplatňoval podľa § 28 ods. 1 elektrizačného zákona a súd posudzoval vec podľa § 22 tohto zákona (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Mal za to, že prvostupňový aj

odvolací súd rozhodovali v rozpore s právnym názorom dovolacieho súdu, pretože mali skúmať existenciu prevádzky, škody skutočnej a príčinnej súvislosti medzi nimi. Žiadal, aby dovolací súd rozsudky súdov nižších stupňov zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Prievidza na ďalšie konanie.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že odvolací súd sa od právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky neodchýlil, konštatoval nepreukázanie konkrétnej skutočnej škody na nehnuteľnosti spôsobenej umiestnením stožiarov elektrického vedenia a teda nepreukázanie jedného z prvkov zodpovednostného vzťahu podľa ustanovenia § 28 elektrizačného zákona. Uviedla, že aj keby žalobcovi ním tvrdená škoda vznikla a žalovaná by bola zodpovedná za škodu, nárok na náhradu tejto škody už bol v čase podania žaloby prekludovaný (§ 28 ods. 2 elektrizačného zákona) a súčasne žalobca ani v odvolacom konaní nepreukázal svoje vlastnícke právo. Z uvedeného dôvodu žiadala dovolanie žalobcu zamietnuť.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 237 O.s.p. a § 238 O.s.p.

Ustanovenie § 237 O.s.p. vyjadruje zámer, aby v prípade výskytu mimoriadne závažných procesných väd bolo dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené. Existencia takejto vady konania nebola v dovolaní tvrdená a v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Dovolací súd preto v ďalšom vychádzal z toho, že procesná vada konania v zmysle tohto ustanovenia nie je v danom prípade dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku, uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p.

Dovolateľ prípustnosť svojho opravného prostriedku vyvodzuje z § 238 ods. 2 O.s.p. Podľa § 243d ods. 1 O.s.p. je právny záver dovolacieho súdu vyslovený v jeho zrušujúcom rozhodnutí pre súdy nižších stupňov, ktorým sa vec vracia na ďalšie konanie, záväzný. Pokiaľ má byť súd, ktorému je vec po zrušujúcom rozsudku dovolacieho súdu vrátená na ďalšie konanie, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, musí byť tento právny názor uvedený v odôvodnení rozsudku dovolacieho súdu. Musí z neho preto vyplývať, prečo bolo rozhodnutie súdu nižšieho stupňa zrušené, prečo bolo považované za nesprávne, v čom spočívajú nedostatky dokazovania, skutkových záverov, prípadne nedostatky právneho posúdenia veci. Nižší súd je teda viazaný (len) takým právnym názorom, ktorý bol základom pre rozhodnutie dovolacieho súdu. Súd nižšieho stupňa je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu tak pri posudzovaní otázok hmotného práva (napríklad z hľadiska toho, ktorý právny predpis má byť aplikovaný, ako ho treba interpretovať), ako aj pri aplikácii procesných predpisov (napríklad z aspektu dovolacím súdom vytýkaných väd dokazovania, iných väd majúcich za následok nesprávne rozhodnutie vo veci). Skutočnosť, že právny

záver dovolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom rozsudku súd nižšieho stupňa v ďalšom konaní nerešpektoval, zakladá prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 O.s.p.; pokiaľ je táto skutočnosť uplatnená v procese prípustnom dovolaní, je tiež relevantným dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Viazanosť nižších súdov právnym názorom dovolacieho súdu neprichádza do úvahy vtedy, keď sa dovolací súd v zrušujúcom rozsudku obmedzil len na pokyn súdu, ako má v ďalšom konaní postupovať po procesnej stránke (že napríklad treba vykonať ďalšie dôkazy), lebo v takomto prípade nejde o zaujatie právneho názoru. Pre úplnosť možno uviesť, že súd nižšieho stupňa nie je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu zaujatým v zrušujúcom rozhodnutí, keď po zrušení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu prípadne aj súdu prvého stupňa sa skutkový základ zmení natoľko, že je vylúčená aplikácia právneho názoru dovolacieho súdu na nový skutkový základ.

Posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je vždy potrebné založiť na vyriešenie otázky, či dovolací súd v zrušujúcom rozsudku zaujal právny záver (viď predchádzajúci odsek), a ak áno, či sa odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku odchyľil od právneho záveru dovolacieho súdu. Dovolateľ tvrdí, že sa súdy nižších stupňov neriadili právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zaujatým v rozsudku z 27. júna 2000 sp. zn. 2 Cdo 11/2000, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 23. septembra 1999 sp. zn. 17 Co 198/1999 a rozsudok Okresného súdu Prievidza z 2. marca 1999 č.k. 5 C 255/1998-19 a vec vrátil Okresnému súdu Prievidza na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v zrušujúcom rozsudku z 27. júna 2000 sp. zn. 2 Cdo 11/2000 doslovne uviedol, že *„žalobca sa domáha náhrady škody, ktorá mu vznikla v súvislosti s ničením buriny rastúcej na pozemkoch, kde sú umiestnené elektrické stožiare, s obtiažnejším obrábaním týchto pozemkov a s nižšou úrodou na týchto pozemkoch. Z takto uplatneného nároku zatiaľ nemožno jednoznačne vyvodit', či sa žalobca domáha jednorazovej náhrady podľa § 22 ods. 2 elektrizačného zákona, ktorá sa prekluduje po uplynutí troch mesiacov odo dňa, keď sa dielo uviedlo do trvalej prevádzky, alebo náhrady podľa § 28 elektrizačného zákona. V tomto ustanovení je zakotvený nárok užívateľa alebo vlastníka nehnuteľnosti na náhradu skutočnej škody, ktorá vznikla na nehnuteľnosti alebo jej príslušenstva pri stavbe, prevádzke, opravách, zmene alebo odstraňovaní vedenia.*

Z gramatického vkladu ustanovenia § 28 elektrizačného zákona, ktoré má vo vzťahu k § 420a Obč. zákonníka postavenie lex specialis vyplýva, že pre vznik zodpovednosti postačuje samotná existencia prevádzky. Názor odvolacieho súdu, podľa ktorého samotná existencia prevádzkovej činnosti k vyvolaniu škody nestačí a je potrebná ďalšia konkrétna činnosť je nesprávny, nemajúci oporu v zákone. Zodpovednosť podľa § 28 elektrizačného zákona sa vzťahuje na každého prevádzkovateľa energetického diela, ktorý spôsobí škodu inému prevádzkou. Pod touto prevádzkou treba rozumieť cieľavedomú a organizovanú činnosť, ktorá je zameraná na výrobu, prenos, premenu a rozvádzanie elektriny. Táto zodpovednosť má objektívny charakter, teda existuje bez zreteľa na zavinenie. Základnými predpokladmi jej vzniku sú preto existencia prevádzky, škoda skutočná a príčinná súvislosť medzi nimi.

Ak teda odvolací súd, zastávajúci nesprávny právny názor, zamietajúci rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, nerozhodol správne.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 27. júna 2000 sp. zn. 2 Cdo 11/2000 rozhodnutia súdov nižších stupňov z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia zrušil (§ 243b ods. 1 a 2 O.s.p.) a vec vrátil Okresnému súdu Prievidza na ďalšie konanie s tým, že prvostupňový súd vyzve žalobcu na riadnu špecifikáciu uplatneného nároku, z ktorej bude zrejmé, aká konkrétna škoda žalobcovi vznikla, pretože iba tak môže posúdiť charakter náhrady a následne i to, či sú splnené podklady zodpovednosti žalovanej podľa § 28 E zákona, ktorými sú: 1. existencia prevádzky 2. skutočná škoda 3. príčinná súvislosť medzi nimi. Okresný súd Prievidza rozsudkom z 25. marca 2004 sp. zn. 5 C 2/2000 rešpektoval uvedený záver dovolacieho súdu a ním vyjadrenú potrebu riadnej špecifikácie uplatneného nároku, nakoľko žalobcu opakovane vyzýval na riadnu špecifikáciu uplatneného nároku, žalobca až na pojednávaní 25. marca 2004 upresnil, že žiada náhradu škody podľa § 28 elektrizačného zákona, náhradu škody podľa § 420a Občianskeho zákonníka a druh zodpovednosti za škodu označil za objektívnu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky musel skutkové a právne okolnosti skúmať najskôr len v rovine posudzovania procesnej prípustnosti dovolania žalobcu v zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. [až keby dospel k záveru, že dovolanie je podľa tohto ustanovenia prípustné (t.j. že súdy nižších stupňov vec nesprávne právne posúdili), mohol by sa týmito okolnosťami zaoberať aj z hľadiska danosti dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.]. Pri

riešení otázky prípustnosti dovolania žalobcu ale dovolací súd dospel k záveru, že súdom nižších stupňov nemožno vytýkať nerešpektovanie právneho názoru dovolacieho súdu zaujatého v zrušujúcom rozsudku. Súdov nižších stupňov závery dovolacieho súdu rešpektovali, súd prvého stupňa odstránil (všetky dovolacím súdom vyčítané) nedostatky a v neskoršom rozhodnutí sa nedopustil zopakovania toho, čo bolo vytýkané jeho skoršiemu rozhodnutiu. Vo vzťahu k tejto časti rozhodnutia teda neobstojí námietka, že sa súdy nižších stupňov dopustili nerešpektovania právneho názoru dovolacieho súdu.

V konaní o dovolaní žalobcu skúmal dovolací súd najskôr, či je dovolanie prípustné. Vzhľadom na zaujatie záveru o jeho procesnej prípustnosti mohol postúpiť v konaní ďalej a pokračovať riešením otázok, ktoré nerieši vtedy, keď dovolanie nie je prípustné. Na nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov, ktoré malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, mohol preto dovolací súd vziať zreteľ a pri rozhodovaní zohľadniť len vzhľadom na to, že dovolanie bolo procesne prípustné.

Keďže skoršie rozsudky súdov nižších stupňov boli zrušené z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, musel dovolací súd rozlišovať, či sa namietané nesprávne právne posúdenie vzťahuje na otázky, vo vzťahu ku ktorým v skoršom rozsudku a/ už dovolací súd zaujal svoj názor, alebo b/ ešte súdy nižšieho stupňa záver nezaujali. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. by právne významné mohlo byť len opätovné (zopakované) nesprávne právne posúdenie veci presne v tom istom, čo už skôr viedlo k nesprávne právne posúdeniu v rozhodnutiach súdov nižších stupňov. Takéto nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však zistené nebolo. Podľa názoru dovolacieho súdu súdy nižších stupňov v neskorších rozsudkoch rešpektovali závery dovolacieho súdu a skutočnosť, že súd prvého i druhého stupňa nezopakoval žiadny nedostatok v právnom posúdení, ktorý mu dovolací súd vytýkal, opodstatňuje záver, že prípustnosť dovolania nie je možné vyvodiť z § 238 ods. 2 O.s.p. Vzhľadom na to dovolací súd nemohol pristúpiť k posudzovaniu danosti ďalších dovolacích dôvodov, ktoré neboli súdom nižších stupňov vytýkané v zrušujúcom rozsudku dovolacieho súdu.

Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť právneho posúdenia veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený

skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (možno ho uplatniť v procesne prípustnom dovolaní), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Vzhľadom na uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné. So zreteľom na to dovolanie žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu žalovanej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy tohto konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok

V Bratislave 14. marca 2008

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: